

Womhaj Bóh!

Czíslo 1.
7. jan.

Četník 4.
1894.

Szerbiske njedzelske łopjenka.

Wudawaju ło kóždy sobotu w Śsmolerjez knihičziščezetni w Budyschinje a łu tam dostacž sa šchtwórtlětnu pšchedplatu 40 mp.

Śswjedžen tšjoch kralow.

Mat. 2, 1—12. Čłowski syn njeje łuam w dnjach swojeho semského khodzenja mišionstwo bjes póhanami spěchował ani jo pšches swojich wuczomnikow spěchować dał. Pósklušny Wótzowskej woli je wón s tym spokojom był, šhubjene džěczi s domu Israela pntacž a sbózne činicž. Halkle jako tón powyscheny je wón šapoczał wšchitkich, tež póhanow, ł bebi czahnyč a to je pšchicžina, czeho dla je džěn jeho ł njebyustpicža tén džěn, na kotrymž je wón mišionstwo bje wšchěmi ludami wustajil.

S tym pak njeje krajene, so njeje Ješus hižo w swojich semských dnjach daloko piche wšchě mjelš kwjateho kraja a wušwoleneho luda wutrobny ł bebi czahnył. So maja tež póhanjo džěl na Dawitowym synu, to ło hižo pšches to šjewi, so ło w šenjesowej šchlachcze Ruth mjenuje: tón, kiž ma Moabsku ja šchlachcžinu macžer, njemóže jenož sa židow byčž. Hišcže jašnišche šwětlo tale wěrnoscž dostanje pšches to, šchtož ło powjeda wo mudrych s rańšcheho kraja. To je prawe a jašne wěšcženje se škuttom na tón czaš, hđžež budže jich wjele s wječzora a s ranja, s pšchipołdnja a s połnozy pšchicž a ło s Abrahamom, s Isaaom a s Jakubom ja blidom šynnyčž. Woni łu přenjetni s póhanstwa, kotsiž nowonarodženemu kralej hołduja. W swojej kaldejškej abo peršiskej domišnje běchu wo tamnym Bileamowym wěšcženju (4 Mójš. 24, 15—17), so budže hwěšda s Jakuba šthadžecž, šlyšcheli, běchu tež w swojich šamšnych kwjatyh pišmach čitali: „Hđyž to abo tamne ło na njebyšach pokáže, potom wulki kral we wječzor-

nym kraju stanje; potom budže prawe a prawdoščž, mēr a wješele we wšchěch krajach knježicž a wšchitke ludy wobšboži“; a jako ło nětko na wječzornych njebyšach džiwna hwěšda pokáže, dha nastaja ło s wješkolej nadžiju na pucž. Daloki pucž, wonjerodzenje Jerusalemskich ludži, Herodaschowa lešnosčž a wšchě druge šadžewki pšchewinje jich wěrjaza žadoščž a pšchindže ł kónzej. „Jako pak woni tu hwěšdu widžachu, šwješcheli ło jara wulžy.“ A tak je hišcže dženkš wješele w kóždej póhanškej wutrobje, kotraž ł Ješuskej pšchindže. Śswjedžen tšjoch kralow dyrbi mišionški šwjedžen byčž. Tehdy ło w póhanškich krajach cži wulšcžija, kiž łu ło w běhu přjedawšchich měžazow rošwucžicž dali. Tehdy je wješele pšched Božimi jandželimi na kóždym hrěšchniku, kiž pokutu cžini. Tehdy dyrbi wješele byčž tež w našchich wutrobach.

Alle tak je s tym pola naš? Śsmy my lěpšchi hacž cži ludžo w Jerusaleme? Je tež nam wutrobna naležnosčž, tych póhanow, s kotrymž šmy my nětk pšches šwoje kolonije nowe šwjaški dostali, ł sbóžnikkej wješčž? Lubujemy my šenjesowy škutt, mišionstwo? Śsmy my tež pšchewědcženi, so tón, kiž wěri, hinał njemóže, hacž sa wušpšestrjenje šwojeje wěry s cžělom a s dušchu džělacž? Śsmy my tež hižo šami tu hwěšdu widželi? je ło našcha wutroba na nowonarodženym kralu wješcheli? šmy my jemu šwoje šchazy wotežinili? — Přjecž se šymnej wutrobu, s wonjerodženjom, s liwkoščžu pšchecžimo mišionstwu! Šahoricž chzemy ło dacž sa žiwjenje, ja Boha a ja cžłowjekow.

Šaj tón šenjes pomhaj nam wšchitkim, so bychmy w tutym nowym lěcže jemu šwěrnišcho šlužili, so by wulka

Š dobom to wujadko w prědku na hlabale sawuje tak, so wuschi fastupja. Běchu s Boha tón wohnjowy pokas sroshniki a fastachu s mozu tón jachlaty czah, lědwa pschi kamej kromje, hdžež šo ta njesbóžna hłubina pocžina. Boža pomozna ruka je w pošlednim wokomiknjenju tu.

Slětawšchi s wosow widža nětk wšchitzy, njech tež to płomjo nimale hašcha, psched tak strašnym bjesdnom steja. Š tschepotom pošnaja, so bnych se wšchěmi wosami hłuboko delka do šmjercze sawrjeni byli, njeby-li to wohnjowe snamjo jich psched tym wobróto.

Witemu šdzeržerjej Bohu šo džakuja stejo a kleczo. Nělotryžkuli, tiž je hewat šymny a šo njemodli, špěwa tudy wošrjedža nožy nutrny džak.

Šotom sawróčža czah. Šrjedy pak, dnyli šo šašo do wosow šyduju, nawdadža někotři bohaczi kupzy tež wumóžnej žónzy tak bohateho myta, šo je nětko na šwoju pschiměru nimale samóžna. —

Šsnadneho człowjeczka njesazpij, a czin jemu dobroty, hdžež šo hodži. Ty njewěš, na kajke waschnje cze husto sazpjena ruka s njesboža winje. Džiwaj šo na Božich pomoznych škutkach! Šduž trašne škazenje ša tobu hraba, a wěšte šo šda, šo žaneho wuczeka njeje, wě wón hišcže w pošlenjej šhwilzy wutorhnyč. Šeho pomozne džiwjy šu psches wšchitke došnacze wulke.

Mjeno Jesuša.

Šlób: Jesuša ja njepušcēju.

Jesuš, mjeno najrjenšche
Wšchitkich mjenow na tym šwěczi;
Jesuš, kotryž s njebež je,
Šnaje mjena człowškich džěczi.
Šeho mjena wješel šo
Tudy žyke šchescž'janstwo!

Jesuš, šbože šwěta, je
Lěkarstwo ša nasche hrěti;
Jesuš šylny ryczer je;
Š njepšhecželom ma wón šměchi.
Šdžež šo Jesuš šlyšhecž da,
Čžerta móž je šlemjena.

Jesuš je šhlěb njebeški,
Riž mi škódži, kaž šej žadam,
Pšched šmjercžu wón pomha mi,
Šošylui mje, hdžž ja padam,
Šškódkošč je mi we rcži,
Lěkarstwo we šhorošči.

Jesuš dobra študžen je,
Woššchewi te lacžne dušche;
Jesuš, šklónzo hnady, mje
Wobšwědczi we czěmnyh štrašche.
Dušcha, chžesch byčž wješela,
Šytaj šebi Jesuša!

Jesuš wulki poškad je,
Wón je wěcznyh kublow krašnosčž;
Jesuš, wěczne wješele,
Dawa w njebju wěcznu jašnosčž;
Wón je roža njebeška,
Riž te dušche woššchewja.

Jesuš je najrjenšchi šlób,
Riž we šwěcže rjenje šynczi,
Šduž mi panje š njebju lób,
Tam mi Jesuš pschezo šlinczi.
Jesuš moje žiwjenje
Do wěcznosče wostanje.

Jesuš je šchtom žiwjenja,
Riž najrjenšche nješe plody;
Šduž ma jeho wutroba,
Dušcha nima žanej' ššklody;
Šduž te plody wužiwam,
Šucž mam wěšty š njebeškam.

Jesuš, kublo najrjenšche,
We njebju a na tej semi,
Jesušmjeno ššhrobli mje,
Šo ja nješšym šrudny ženi:
Mjeno mi najkrašnišche
Jesuš wěcznje wostanje.

E. Š.

Nowolětny poštrow.

„Šm, hm“ — praji bur Martin — „hm, maczi, mašch bryllu hižo na nožu a papjerku w ruzy a Šusa pošla šedži wšcha nješčěrpliwa. Wone drje budža šašo wulžyšchnje wazne wěžki, šotrež nam: Šan s wulkeho měšta pišche.“

Tón šo wješelesche, šo je hišcže w štaryh lěcže šhwile, namašak, štaršchimaj pišacž — šo je šandžene lěto lěto byčo, w kotrymž je wjele wohladak, dokelž běičhe s czicheje wješti do wulkeho měšta pschishot.

„Šm, haj“, praji bur a do lista hladasche, „mi by lubšcho byčo, hdžž šandžene lěto njeby nam Šana tak daloko wotwjedčo a jeho njeby s dobom do wulkeho měšta domjedčo. Tu w czichej wješzy ludžo žyke hinaschi je štareho do noweho lěta du, hacž we wulkim měcže. Šan šo wješeli, šo hišcže šhwile namaša, šwojimaj štaršchimaj pišacž — kaž by šo to šamo wot šebje nješrošmiko, šo dyrbi šhwile měcz, štaršchimaj pišacž a pschi pschecroczenju do noweho lěta s měrom štačž a šebi ruzy štyknyčž. Šubjenstwo je we wulkim měcže, šo wšody lud w šchumjenju šo hibazeho žiwjenja wjazny njewidži a nješšyšchi, šo je wšchitko czěčo jako trawa a šo my nasche lěto dokonjamy jako rěčž.“

„Š nono“, praji Šusa, „ty jenož s poš wócžkom do Šanoweho lista hladasch. Tu šteji czorne na běšym, šo pola mješczanškeho mišionstwa wobšhadžuje a šo Boži dom lubuje a šo chže w domje teho Šnješa wěcznje wostacž.“

„Šó“, praji štary, „to je najlěpšchi poštrow, kotryž wot Šana na nowe lěto doštanu. Šóh daj, šo by šwoje šlubjenje džeržak. Šaj, je duščna wěž, šo je w wulkim měcže hišcže tajkich muži, tiž we wichorach czajša człowjekow na wěcznosčž dopomnja. Šo šym w minjenym lěcže w Šanowych listach pschezo najradšcho czitat, šchtož mi wo škutkowanju mješczanškeho mišionstwa pišasche. Duž chžemy šebi pschi kónzu lěta ruzy štyknyčž a s žykej wutrobu prošycž: Božo, žohnuj nascheho hólza — Šóh žohnuj mješczanške mišionstwo.“

Najwjššiche a najnižšiche poniženje.

Na šawzy w hrodowej šahrodže šo dwaj mužej rošrěczowaschtaj Šrěni praji:

„Woprawdže džiwnje je, šo šo tón wššofki knješ tak daloko ponižuje a s tym šhudym tam, tiž šchcžežku mjecže, najpschecželnišcho powjeda. Na to móže šhudy džělacžer hordy byčž. Njewobdžiwasch ty pschecželnosčž wššofeho knješa?“

„Něšchto druhe šo mi hišcže wjele džiwnišche byčž šda“, tamny po šhwilzy wotmolwi, „njeje to wulšotnišche, šo šo Boži Ššyn tak ponižowasche, šo s njebež na šemju pschindže, s nami šhudymi hrěšnikami pschecželnje rěczecž? Šaj, šo šo tak daloko ponižowasche, ša nich wumrjecž? Še něšchto, šchtož mohčo naš bóle pošběhnyčž hacž to, šo naš Šhryštuš pschi Božim trónje šnaje a lubuje, jako byčmy jeho bratšja byli? Wjetšcheje šdobnosče njeje, hacž teho Šnješa ša pscheczela měcz a jeho pscheczjel byčž: „Wty štejimy pschezo w najwjššchim wobšhadže, mjenužny we wobšhadže s tym Šnješom. Šeno šo byčmy to wěrcili a bóle wužili! Šhudži hrěšnižny, tiž Šhryštuša lubuja, šu najšbožownišchi ludžo, pschetož woni rošymja wumožničej. Š, wona je šbóžnosčž, Šesušej rošymicž a jeho lubowacž.“

„Šomhaj Šóh“ je wot nětka niz jenož pola knješow duchownych, ale tež we wšchěch pschewawarňjach „Ššerb. Nowin“ na wšach a w Budyšchinje doštacž. Na šchtwórcž lěta płacži wón 40 np., jenotliwe czizla šo po 4 np. pschedawaju.